

ВІСНИК
ПРИКАРПАТСЬКОГО
УНІВЕРСИТЕТУ

Мистецтвознавство
Випуск VII

Івано-Франківськ
2004

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**В І С Н И К
ПРИКАРПАТСЬКОГО
УНІВЕРСИТЕТУ**

МИСТЕЦТВОЗНАВСТВО
ВИПУСК VII

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК
"ПЛАЙ"
2004

Вісник Прикарпатського університету. Мистецтвознавство. 2004. Вип. VII.

Автори наукових статей із мистецтвознавства – викладачі й аспіранти Прикарпатського університету ім. В. Стефаника й інших вищих навчальних закладів України висвітлюють теоретичні та історичні проблеми розвитку українського образотворчого і музичного мистецтва. Розглядаються питання музичної культури Галичини та інших регіонів України, розвитку музичної освіти, теорії і практики виконавства, народної творчості.

Розраховано на виконавців, учителів, студентів, усіх, хто цікавиться питаннями мистецтва України.

The Bulletin issue contains articles on art contributed by the faculty-members and graduate students completing Kandidat-degree of Precarpathian University named after Vasil Stefanyk and other higher educational institutions of Ukraine. The papers deal with theoretical and historical aspects of the development of music in Ukraine. The issue is designed for scholars, secondary school teachers, undergraduate students and individuals who are interested in Ukrainian art studies. It is also highlighted the questions relative to the musical culture of Halychyna and another Regions of Ukraine, to the development of musical education, to the theory and practice of the performing and to the folk art.

At first time, the unknown pages about the famous artists of our culture are published.

Друкується за ухвалою Вченої ради Прикарпатського університету

ім. Василя Стефаника.

Протокол № 2 від 26 жовтня 2004 р.

Редакційна рада: д-р філол. наук, проф. В.В.ГРЕЩУК (*голова ради*); д-р філос. наук, проф. С.М.ВОЗНЯК; д-р філол. наук, проф. В.І.КОНОНЕНКО; д-р істор. наук, проф. М.В.КУГУТЯК; д-р юрид. наук, проф. В.В.ЛУЦЬ; д-р філол. наук, проф. В.Г.МАТВІШИН; д-р фіз.-мат. наук, проф. Б.К.ОСТАФІЙЧУК; д-р мистецтв., проф. М.Є.СТАНКЕВИЧ; д-р пед. наук, проф. Н.В.ЛИСЕНКО; д-р хім. наук, проф. Д.М.ФРЕЙК.

Редакційна колегія: д-р мистецтв., проф. М.Є.СТАНКЕВИЧ (*голова редколегії*); д-р мистецтв., проф. П.Ф.КРУЛЬ; д-р мистецтв., проф. А.П.ЛАЩЕНКО; д-р мистецтв., проф. Д.В.СТЕПОВИК; д-р мистецтв., ст. наук. співроб. Р.В.ЧУГАЙ; д-р мистецтв., проф. М.В.ЧЕРЕПАНИН; д-р мистецтв., проф. Ю.П.ЯСІНОВСЬКИЙ; канд. мистецтв., доц. В.Г.ДУТЧАК (*відповідальний секретар*).

Адреса редакційної колегії:

76000, Івано-Франківськ, вул. Сахарова, 34а,

Інститут мистецтв

Прикарпатського університету імені Василя Стефаника.

Видавництво "Глай" Прикарпатського університету, 2004.

Тел.: 59-60-51

ДО ІСТОРІЇ ДИЗАЙН-ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Кожна наука спирається на історичну пам'ять своїх попередників, не можна творити сучасного, не знаючи минулого. Історія дизайну є одним зі спеціальних розділів загальної історії мистецтва і культури. В процесі розвитку науково-технічного прогресу вдосконалюють процеси навчання в усіх галузях мистецтва, науки, техніки і побуту. Оскільки фундаментальні принципи прогресу сягають сивої давнини, необхідно, спираючись на історичну пам'ять своїх предків, аналізувати і вдосконалювати те, що було зроблене ними.

Сьогодні дизайнерське мистецтво є важливою складовою частиною системи художньої освіти. Тому для вивчення "Історії дизайну" важливим є той тісний зв'язок, який існував між способом життя людини і формами речей минулих епох, які можна побачити тепер тільки в музеях. Однак цього мало, оскільки дизайнерське мистецтво є важливою складовою частиною системи дизайнерської освіти, без якої не можна створити конкурентно спроможної продукції. Тому не випадково в нашій країні інтенсивно відкривають вищі навчальні заклади, факультети і кафедри, де готують дизайнерів різних спеціалізацій і напрямків.

Дизайн-освіта в Україні в різних її частинах була різною. Процеси, які протікали на теренах Східної, Центральної та Південної України, що входили до Російської імперії, були дещо відірвані від європейського життя. Західна Україна в цей час входила до складу декількох центрально-європейських держав, тому тут і дизайн-освіта формувалась дещо в загальноєвропейських процесах. Особливо це спостерігалось тоді, коли Галичина входила до складу Австро-Угорської монархії, яка стосовно галицьких українців провела деякі урядові реформи, спрямовані на сприяння їх культурно-освітнього розвитку. В 70-х роках XIX століття Львову, а не Кракову, було надано право адміністративної столиці королівства Галичини, яка стала окремою провінцією Австро-Угорщини. Дипломатія Австро-Угорщини прагнула встановити тісні культурні і мистецькі зв'язки між Віднем і Львовом. Щороку у вищих навчальних закладах та промислових школах Відня навчалися десятки стипендіатів з Галичини. В той же час у містечках Галичини і Буковини розвивались численні промислові школи. У Львові завдяки старанням львівської інтелігенції було відкрито промислову школу, така ж школа діяла і в Станіславі (Івано-Франківську). З 1905 до 1914 року у Львові була так звана "Вільна академія мистецтв", а в 20-ті та 30-ті роки – низка приватних шкіл і студій.

За часів Російської імперії в цей період на теренах Великої України у другій половині XIX століття утворилося три основні центри: Київ, Харків

Вісник Прикарпатського університету. Мистецтвознавство. Випуск VII.

21. Свенціцький І. Національний музей у Львові в 1920 р. // Український вісник. – Львів, 1921. – Р.І. – Ч.8. – С.2.
22. Смик Р. Шкільний музей та архів при Українській державній гімназії в Станіславові // Музей Української гімназії № 1 м. Івано-Франківська.
23. Труш І. Український Національний музей ім. Шевченка у Львові // Український вісник. – Львів, 1921. – Р.І. – Ч.37. – С.2-3.
24. Труш І. Український Національний музей ім. Шевченка у Львові // Український вісник. – Львів, 1921. – Р.І. – Ч. 39. – С.2.
25. Труш І. Український Національний музей ім. Шевченка у Львові // Український вісник. – Львів, 1921. – Р.І. – Ч. 61. – С.2.
26. Труш І. Український Національний музей ім. Шевченка у Львові // Український вісник. – Львів, 1921. – Р.І. – Ч. 64. – С.2.
27. Українське народне мистецтво на Хліборобській виставі в Стрию // Нова хата. – Львів, 1927. – Р. III. – Ч. 10. – С.1-2.
28. Хроніка // Мистецтво L'ART. – Львів: Измагд, 1932. – Ч.1. – С.26-28.

The peculiarities of the museum activity in Halychyna have been analysed in the article. Also attention is drawn to the national character of this process.

Вікторія Типчук

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК НАРОДНИХ МАЙСТРІВ ДЕРЕВ'ЯНОГО БУДІВНИЦТВА І РІЗЬБ'ЯРСТВА ДЕЛЯТИНЩИНИ

На Гуцульщині у другій половині XIX – на початку XX ст. існувало декілька центрів деревообробництва. Найбільш виразними центрами, де формувалися способи, прийоми, техніка художньої деревообробки, а також стилістика гуцульської різьби були осередки народної творчості, розташовані як у селах Яворові, Річці, Брустурах, місті Косові (Східна Гуцульщина), так і на Делятинщині (Західна Гуцульщина) [1].

Населений пункт	Майстри				Разом
	будівничі	теслі	столяри	різьб'ярі	
м.Надвірна		4	9	4	17
с.мт.Делятин	2			4	6
с.Заріччя	9				9
с.Білі Ослави	6	16	3		25
с.Микуличин	3	2		6	11
м.Яремче (Дора)		1		5	6
м.Яремче (Ямна)				1	1
с.Райфалове		1			1
с.Поломисте				1	1
с.Верхній Майдан		2			2
Разом	20	26	12	20	79

Деревообробні промисли майстрів Делятинщини характеризувалися значною кількістю будівничих, теслів, столярів, різьб'ярів. Статистичні дані свідчать, що найбільше майстрів деревообробки проживало у селах Білі Ослави, Микуличині, Заріччі, містах Яремче, Надвірна, селищі Делятин [2].

Укладений покажчик є однією з перших спроб увести в науковий та соціально-культурний обіг досі невідомі імена майстрів деревообробки Делятинщини. Джерельною основою поданого іменного покажчика стали авторські польові матеріали, зібрані впродовж 1996-2002 рр. на території Західної Гуцульщини (с. Верхній Майдан, с. Стримба, смт. Бітків, смт. Делятин, смт. Ворохта Надвірнянського р-ну Івано-Франківської обл.) та літературні джерела.

Матеріали покажчика містять важливий фактологічний матеріал для подальших фахових досліджень, а також можуть бути використані при створенні теоретичних курсів, спецкурсів декоративно-вжиткового мистецтва Гуцульщини та укладанні навчальних посібників.

Структура покажчика. Імена майстрів подаються в алфавітному порядку з зазначенням років народження і смерті (коли вони відомі), якщо таких даних немає, ставимо – (...-...). Після стислої інформації про майстра вказуються літературні джерела та матеріали авторських досліджень. Поси-

ланья на джерела, які згадуються вдруге, подаються без зазначення місця та року видання, а у статтях опускаємо назву збірника та ім'я упорядника (це не стосується газетних публікацій).

1. БАХМАТ Василь (...), будівничий початку XX ст. із с.Заріччя. Разом із будівничими Іваном Бахматом, Василем Вациком, Данилом Вациком, Михайлом Стельмашуком зводив у 1937-1942 рр. церкву Покрови Богородиці в с.Заріччі за проектом архітектора І.Левицького. Брав участь у будові та ремонті дерев'яних церков на Гуцульщині. (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі // Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.4. – Львів: Логос, 1999. – С.510; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – Чикаго, 1985. – С.215; Риндер Д. Собор св.Покрови // Народна воля. – 1993. – 10 листопада. – С.4).

2. БАХМАТ Іван (...), будівничий початку XX ст. із с.Заріччя. Разом із Василем Бахматом, Данилом Вациком, Михайлом Стельмашуком збудував у 1937-1942 рр. церкву Покрови Богородиці в с.Заріччі за проектом архітектора І.Левицького (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.215; Риндер Д. Собор св.Покрови // Народна воля. – 1993. – 10 листопада. – С.4).

3. БАХМАТ Микола (...), будівничий початку XX ст. із с.Заріччя (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.215).

4. БЛАШЕВСЬКИЙ Богдан (...), різьбяр кін. XIX – поч. XX ст. із м.Надвірної. Організував у рідному місті різьбярську школу, учні якої виготовляли свічники, вази, тарілки, пудрениці, писанки. Його учнями були Юрій Гринюк, Стефко Микитюк, Зеновій Дем'ячук, Володимир Юркевич, Микола Йосипенко та ін. Він автор різьбленого декору, що оздоблював велику залу нарад у будинку Відділу Повітового в м.Надвірній (Альманах Станіславської землі / Ред. упор. Б.Кравців, М.Климишин. – Нью-Йорк–Торонто–Мюнхен, 1975. – Т.1. – С.818, 825; Йосипенко М. З різцем у руках // Народна воля. – 1992. – 8 січня. – С.2-3).

5. БІРЯК Іван (...), тесля-будівничий поч. XIX ст. із Делятинщини. Працював разом з іншими майстрами на будівництві Дмитрівської церкви в с.Білі Ослави у 1835 р., про що свідчить напис на одвірку південних дверей (Митці України. Енциклопедичний довідник. – К., 1992. – С.716; Памятники градостроительства и архитектуры УССР. – К., 1985. – Т.2. – С.241; Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.510).

6. БОДИКІВ Андрій (...), будівничий з с.Микуличин, зводив споруди селянського двору. Відома побудована ним хата у 1832 р. у присілку Микуличина За Погарем (польові обстеження Івана Могитича). (Могитич І. Гуцульські майстри будівничі. – С.510).

7. БОЙКІВ Григорій (...), тесля-будівничий сер. XIX ст. із Делятинщини. Працював разом з іншими майстрами на будівництві Дмитрівської церкви в с.Білі Ослави у 1835 р., про що свідчить напис на одвірку південних дверей (Митці України. Енциклопедичний довідник. – С.716; Памятники градостроительства и архитектуры УССР. – Т.2. – С.241; Могитич І. Гуцульські майстри будівничі. – С.511).

8. БОЙКО І. (1875–1944), різьбяр із с.Поломистого, майстер “писаних” столів [3]. Належав до т. зв. микуличинської групи майстрів-різьбярів (Клапчук М. Писані столи

и Тилчук. Іменний покажчик народних майстрів дерев'яного будівництва і різьбярства Делятинщини

Делятинщини / Культура та побут населення Українських Карпат. – Ужгород, 1972. – С.53-55).

9. БОЙКО М. (...), майстер писаних столів кін. XIX – поч. XX ст. із Делятинщини. Належав до т. зв. дорянської групи майстрів-різьбярів (Клапчук М. Писані столи Делятинщини. – С.53-55).

10. ВАЦИК Василь (...), будівничий поч. XX ст. із с.Заріччя. Разом із Василем Бахматом, Іваном Бахматом, Данилом Вациком, Михайлом Стельмашуком збудував у 1937-1942 рр. церкву Покрови Богородиці в с.Заріччі за проектом архітектора І.Левицького (Риндер Д. Собор св.Покрови // Народна воля. – 1993. – 10 листопада. – С.4).

11. ВАЦИК Данило (...), будівничий поч. XX ст. із с.Заріччя. Разом з Василем Бахматом, Іваном Бахматом, Василем Вациком, Михайлом Стельмашуком зводив у 1937-1942 рр. церкву Покрови Богородиці в с.Заріччі за проектом архітектора І.Левицького (Риндер Д. Собор св.Покрови // Народна воля. – 1993. – 10 листопада. – С.4).

12. ВАЦИК Максим (...), будівничий кін. XIX – поч. XX ст. із с.Заріччя. Брав участь у будівництві і ремонті церков на Гуцульщині (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.511; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.215).

13. ВЕРЕДЮК Дмитро (1867–15.03.1928), різьбяр із с.Микуличина, майстер писаних столів (збереглося сім). Виготовляв різьблені куделі, веретена, топирці (Пилип'юк В. Страгора. Книга про Надвірнянщину. – Львів: Світло й Тінь, 1994. – С.78; Клапчук М. Писані столи Делятинщини / Культура та побут населення Українських Карпат. – С.53-55).

14. ВЕРЕДЮК Юрко (...), будівничий кін. XIX – сер. XX ст. із с.Микуличина. Був будувати церкви, вилли, споруди селянського двору (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.511; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.370).

15. ГАВРИЛЮК Федір (25.01.1882–1950), майстер скрипок із смт.Ворохта. Митці Галичини того часу високо цінували його вироби (Пилип'юк В. Страгора. Книга про Надвірнянщину. – С.78).

16. ГНАТЮК Федір (...), тесля-будівничий сер. XIX ст. із с.Микуличина. Зводив будівлі селянського двору, відома хата його роботи у присілку Микуличина Кичерки (польові обстеження І.Могитича) (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.512).

17. ГРЕЩУК Микола (...), стлоляр поч. XX ст. із с.Білих Ослав (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.68).

18. ГРИНЮК Юрко (...), різьбяр поч. XX ст. із м.Надвірної. Успішно навчався різьбленню в школі Богдана Білашевського. Одним із перших започаткував виготовлення різьблених пейзажів, картин побутової тематики. Загинув під час визвольних змагань УПА у Карпатах (Йосипенко М. З різцем у руках // Народна воля. – 1992. – 8 січня. – С.4).

19. ГРИП'ЮК Василь (...), тесля-будівничий сер. XIX ст. із присілка м.Яремче Дори. Розширив та добудував церкву св.Михайла в рідному селі (Памятники градостроительства и архитектуры УССР. – С.216).

20. ГРИП'ЮК Іван (...), тесля-будівничий поч. XX ст. із присілка м.Яремче Дори. Закінчив теслярський відділ ремісничої школи в Дорі. У 1920-х рр. збудував придорожню дерев'яну каплицю на подвір'ї монастиря Студитів у рідному селі (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.512; Домашевський М. Історія Гуцуль-

щини. – Т.2. – С.209; Кравченко Я. Іменний покажчик народних майстрів-будівничих із Карпатського краю // Творчі методи народних майстрів-будівничих у дерев'яній церковній архітектурі Українських Карпат XVII – поч. XX ст. – Дис. канд. – К., 1995. – С.28; Приліп О., Мартинюк Т. Монахи студити на Гуцульщині. – Львів: Свічадо, 1998. – С.14).

21. ГУНДЯК Микола (1885–1943), тесля-будівничий із с.Микуличина. Відомо, що в 1920-х рр. (до 1939 р.) він побудував у рідному селі дерев'яну капличку. Розстріляний фашистами у Станіславі за участь в УПА (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.512; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.362; Кравченко Я. До словника майстрів дерев'яного будівництва Карпат // Читання пам'яті Святослава Гординського. – Вип.2-3. – 1999. – С.95).

22. ДОМАШЕВСЬКИЙ Василь (1898–1944), тесля-будівничий із с.Микуличина. У 1930-х рр. збудував одну з придорожніх каплиць у рідному селі. Громадсько-політичний діяч, розстріляний фашистськими окупантами під час Другої світової війни (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.513; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.362; Кравченко Я. Іменний покажчик народних майстрів-будівничих із Карпатського краю. – С.33).

23. ЗАЗУЛЬЧАК Микола (11.12.1881 – 5.10.1967), різьбяр із с.Микуличина, майстер писаних столів (збереглося дев'ять) (Пилип'юк В. Страгора. Книга про Надвірнянщину. – С.79; Клапчук М. Писані столи Делятинщини / Культура та побут населення Українських Карпат. – С.53-55).

24. ЗЬОЛА Микола (...), тесля-будівничий поч. XX ст. із с.Горішнього Майдану (тепер с.Верхній Майдан). Працював у 1906 р. на будівництві церкви св.Миколая у рідному селі, а також споруджував будівлі селянського двору (Спогади Р.М.Семенюк (1923 р.н.), жительки с.Верхній Майдан, записані автором 12.07.1998 р.).

25. ЙОСИПЕНКО Микола (...), різьбяр початку XX ст. із м.Надвірної. Навчався у школі різьби Богдана Білашевського. Після Другої світової війни працював у артілі ім.Рози Люксембург у м.Івано-Франківську (Йосипенко М. З різцем у руках // Народна воля. – 1992. – 8 січня. – С.4).

26. КОВБЕЛЬ Микола (...), столяр поч. XX ст. із с.Білих Ослав (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.68).

27. КОВЦУНЯК Петро (...), тесля-будівничий поч. XX ст. із Делятинщини. Працював на будівництві ансамблю церкви Зачаття Богородиці у с.Білих Ославах у 1922 р. (напис на дзвіниці: побудована у 1922 р. майстром Петром Ковцуняком) (Митці України. Енциклопедичний довідник. – С.716; Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.514).

28. КОСИЛО Андрій (1878–1942(?)1944), різьбяр-будівничий з присілка м.Яремче Ямни. Виготовляв писані столи (збереглося три), а також різьбив топирці, ташки, тарілочки. Одночасно виготовляв шкіряні речі, займався каменярством. Збудував у Микуличині “репрезентативну у гарному гуцульському стилі” сорокакімнатну віллу (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.514; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.3. – С.350-351; Пилип'юк В. Страгора. Книга про Надвірнянщину. – С.80; Клапчук М. Писані столи Делятинщини / Культура та побут населення Українських Карпат. – С.53-55).

и Титчук. Іменний покажчик народних майстрів дерев'яного будівництва і різьбярства Делятинщини

29. КРАВЧУК Ю. (...), тесля-будівничий кін. XIX – поч. XX ст. із м.Надвірної (Левичний П. Надвірна Василя Свища // Народна воля. – 1996. – 11 жовтня. – С.3).

30. ЛАЗАРЧУК-ЖВИРЯ Іван (...), тесля-будівничий початку XX ст. із присілка смт.Делятина Лугу. Будував церкви та споруди селянського двору (за поданням І.Могитича відомості Олекси Бевка) (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.515).

31. ЛАЗАРЧУК Якуб-молодший (...), тесля-будівничий поч. XX ст. із присілка смт.Делятина Лугу. Будував церкви та споруди селянського двору (за поданням І.Могитича – відомості Олекси Бевка) (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.515).

32. МАНДИНА М. (...), тесля-будівничий кін. XIX – поч. XX ст. із м.Надвірної (Левичний П. Надвірна Василя Свища // Народна воля. – 1996. – 11 жовтня. – С.3).

33. МЕНДЕЛЮК Ю. (...), будівничий поч. XX ст. із смт.Делятина. Зводив в окози церковні споруди (Клапчук М., Клапчук В. Храми Надпруття // Літопис Червоної Калини, 1995. – № 4-6. – С.53-54).

34. МИКИТЮК Юрко (...-1953), тесля-будівничий із с.Верхнього Майдану. Працював у 1906 р. на будівництві церкви св.Миколая у рідному селі (спогади Р.М.Семенюк (1923 р.н.), жительки с.Верхній Майдан, записані 12.07.1998 р.).

35. МИРОНЯК Лесь (...), будівничий кінця XIX – поч. XX ст. із с.Микуличина. Разом із братом Юрком Мироняком споруджував на Делятинщині церковні будівлі, великі вілли, пансіонати (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.516; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.370).

36. МИРОНЯК Юрко (...), будівничий кінця XIX – поч. XX ст. із с.Микуличина. Разом із братом Лесем Мироняком споруджував на Делятинщині церковні будівлі, великі вілли, пансіонати (Могитич І. Гуцульські майстри будівничі. – С.516; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.370).

37. МУССНОВИЧ П. (...), тесля-будівничий кін. XIX – поч. XX ст. із м.Надвірної (Левичний П. Надвірна Василя Свища // Народна воля. – 1996. – 11 жовтня. – С.3).

38. ПАСІЧНИЙ (...), будівничий кін. XIX – поч. XX ст. із с.Заріччя. Брав участь у будівництві і ремонті дерев'яних церков на Гуцульщині (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.516; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.215).

39. ПЕТРЩАК Олег (1960 р.н.), різьбяр, художник, учитель із м.Делятина. У 1979 р. закінчив Косівський технікум художніх промислів, у 1989 р. – факультет художньої графіки Одеського педагогічного інституту (Пилип'юк М. Страгора. Книга про Надвірнянщину. – С.81).

40. ПЕТРУС Ю. (...), тесля-будівничий кін. XIX – поч. XX ст. із м.Надвірної (Левичний П. Надвірна Василя Свища // Народна воля. – 1996. – 11 жовтня. – С.3).

41. ПИЛИП'ЮК Юрко (...), стельмах поч. XX ст. із Делятинщини. Направляв старі вози, сани, корчуги, тачки. Вирізнявся добрим вишколом (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.60).

42. ПОВАРЧУК Микола (...), столяр поч. XX ст. із с.Білих Ослав (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.68).

43. САВЧУК Василь (1923 р.н.), різьбяр із м.Делятина, учень будівничого-різьбяря Василя Турчиняка з присілка смт.Делятина Лугу. Разом із різьбярем Миколою Турчиняком працював над різьбленням верхньої частини іконостаса церкви Різдва

Богородиці у смт.Ворохті (1939-1940 роки), іконостасів у с.Посохові, с.Шебалині, с.Баранівці, с.Чортівцях (спогади В.Савчука, записані 20.07.1998 р.).

44. САМБОР Микола (...-...), будівничий поч. XX ст. із присілку смт.Делятина Лугу. Будував хати та церкви (за поданням І.Могитича – відомості Олекси Бевка) (Могитич І. Гуцульські майстри будівничі. – С.517).

45. СВИЩУК Іван (...-...), різьбяр поч. XX ст. із присілка м.Яремче Дори, директор ремісничої школи в Дорі. Автор різьбленого і випаленого іконостаса церкви монастиря Студитів у Дорі (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.51; Приліп О., Мартинюк Т. Монахи студити на Гуцульщині. – С.16).

46. СЛИЖУК П. (...-...), тесля, різьбяр поч. XX ст. із с.Рафайлова (тепер с.Бистриця). Відомий у селі тесля, брав участь у будівництві церкви св.Юрія у рідному селі у 1924 р. (Могитич І. Гуцульські майстри будівничі. – С.517; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С. 51).

47. СОРОХМАНЮК Прокіп (Проць Григірчників) (1851–1928), різьбяр із с.Микулічина, майстер писаних столів (збереглося тридцять два), писаних скринь, писаних крісел та ін. (Пилип'юк В. Страгора. Книга про Надвірнянщину. – С.81; Клапчук М. Писані столи Делятинщини / Культура та побут населення Українських Карпат. – С.53-55).

48. СТЕЛЬМАЩУК Михайло (Яремин) (...-...), будівничий кін. XIX – поч. XX ст. із с.Заріччя. Разом із Іваном Бахматом, Василем Бахматом, Василем Вациком, Данилом Вациком збудував у 1937-1942 рр. церкву Покрови Богородиці в с.Заріччі за проектом архітектора І.Левицького. Брав участь у будові та ремонті дерев'яних церков на Гуцульщині (Могитич І. Гуцульські майстри-будівничі. – С.510; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.215; Риндер Д. Собор св.Покрови // Народна воля. – 1993. – 10 листопада. – С.4).

49. СТРУК Ю.І. (...-...), тесля-будівничий др. пол. XIX ст. із с.Білих Ослав. Працював у 1990 р. на будівництві церкви у рідному селі (Левицький В., Левицький А. Історія Гуцульщини // Народна воля. – 1993. – 20 липня. – С.3).

50. ТЕФЛЕДЖУК Яків (17.04.1885–1977), різьбяр із с.Микулічина, майстер писаних столів (збереглося десять робіт) (Пилип'юк В. Страгора. Книга про Надвірнянщину. – С.81; Клапчук М. Писані столи Делятинщини / Культура та побут населення Українських Карпат. – С.53-55).

51. ТАРАНТЮК Карло (...-...), різьбяр поч. XX ст. із м.Надвірної. Учасник виставки українських художників 1905 р. у Львові (Будзан А. Різьба по дереву в західних областях України. – К.: АН УРСР, 1960. – С.30, 100).

52. ТУРЧИНЯК Василь (1864–25.07.1939), будівничий-різьбяр із присілка м.Делятина Лугу. Керував будівництвом церков св.Миколая у с.Горішньому Майдані (тепер с.Верхній Майдан) у 1906 р., св.Миколая у с.Стримбі – дату будівництва точно встановити не вдалось, але церква могла бути зведена лише в проміжку між 1906-1910 рр.). Іконостаси та деякі предмети обладнання церкви у с.Верхній Майдан майстер міг виготовити протягом 1906-1934 рр., у с.Стримба – в проміжку між 1910-1934 рр. Церква св.Івана Богослова у прис. Луг споруджена у 1911 р., але на сьогодні зруйнована. Іконостас цієї церкви виготовлявся протягом 1912-1930-х рр. (тепер знаходиться у смт. Битків), бічні вівтарі та інші деталі церковного інтер'єру – у 1936 р.

В Типчук. Іменний покажчик народних майстрів дерев'яного будівництва і різьбярства Делятинщини

(сьогодні зберігаються у церкві Різдва Богородиці смт. Делятина). Церква св.Юрія в с.Лулібах біля Стрия та деякі предмети її інтер'єру створювалися у 1921-1924 рр. Церква собору Богородиці у с.Грушів зведена у 1922-1923 рр. Церква Різдва Богородиці у смт. Ворохта збудована у 1936-1939 рр., а іконостас та предмети обладнання церковного інтер'єру виконані у 1936-1939 рр. До інтер'єрів церков майстер виготовляв іконостаси, проповідниці, сповідальниці, запрестольні крісла та інші деталі церковного інтер'єру.

Він автор набору меблів до залу засідань Повітового Відділу у м.Надвірній, який виготовив у 1932 р. (Будзан А. Різьба по дереву в західних областях України. – С.100; УРЕ. – К., 1964. – Т.15. – С.38; Словник художників України. – К., 1973. – С. 234; Мистецтво України. Біографічний довідник. – К., 1997. – С.595; Могитич І. Гуцульські майстри будівничі. – С.517-518; Пилип'юк В. Страгора. Книга про Надвірнянщину. – С.81; Кравченко Я. До словника майстрів дерев'яного будівництва Карпат // Читання пам'яті Святослава Гординського. – С.106; Лашук Ю.П. Народний архітектор та різьбяр-декоратор Василь Турчиняк (Турич) – (1864-1939). Обстеження творчості народного архітектора й різьбяр-декоратора з Підкарпаття. – К., 1955. Рукопис 22 с. Архів Ю.Лашука. – Поз. 398; Спогади М.Вексюк, внучки майстра, записані автором 12.03.1998 р., 20.07.1998 р.; Типчук В.М. Мистецькі традиції і новаторство у творчості Василя Турчиняка 1900-1939 років / Дис. канд. мистецтвознав. наук: 17.00.06. – Львів, 2002. – 154 с.).

53. ТУРЧИНЯК Микола (13.05.1906–1969), різьбяр із присілка смт.Делятина Лугу. Разом із Василем Савчуком навчався у батька, Василя Турчиняка, різьби по дереву. З різьбярем Василем Савчуком працював над різьбленням верхньої частини іконостаса церкви Різдва Богородиці у смт.Ворохті (1939-1940 рр.), іконостасів у с.Посохові, с.Шебалині, с.Баранівці, с.Чортівцях (спогади В.Савчука, записані 20.07.1998 р.; Спогади М.Вексюк, внучки майстра, записані автором 12.03.1998 р., 20.07.1998р.; Пилип'юк В. Страгора. Книга про Надвірнянщину. – С.81).

54. ЩЕРБЛЮК В. (...-...), тесля-будівничий поч. XIX ст. із Делятинщини. Працював у 1836 р. на будівництві Дмитрівської церкви в с.Білих Ославах (Митці України. Енциклопедичний довідник. – С.716).

55. ЯВОРСЬКИЙ Іван (...-1939), будівничий із с.Заріччя. Разом із будівничим Петром Григорчуком (...-1947) із с.Річки збудував у 1935 р. церкву Різдва Богородиці монастиря Студитів у присілку м.Яремче Дорі (польові обстеження Я.Кравченка, І.Могитича, В.Слободяна) (Могитич І. Гуцульські майстри будівничі. – С.518; Кравченко Я. До питання створення іменного покажчика народних майстрів-будівничих Прикарпатського краю // Декоративно-вжиткове та образотворче мистецтво. – Львів, 1991. – №2. – С.102; Приліп О., Мартинюк І. Монахи студити на Гуцульщині. – С.15).

56. ЯКІВЧУК М. (1882–1943), різьбяр із Делятинщини, майстер писаних столів Належав до доряньської групи майстрів-різьбярів (Клапчук М. Писані столи Делятинщини // Комсомольський прапор. – 1990. – 2 червня. – С.3).

57. ЯКУБ'ЯК Василь (...-...), різьбяр поч. XX ст. із присілка м.Яремче Дори, майстер писаних столів. Виготовляв також касетки, тарілочки, свічники, хрести, топирці, які декорував різьбою та інкрустацією (Клапчук М. Писані столи Делятинщини / Культура та побут населення Українських Карпат. – С.53-55; Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.209).

58. ЯКУБ'ЯК Дмитро (...-...), різьбяр поч. ХХ ст. із присілка м.Яремче Дори. Виготовляв касетки, тарілки, свічники, хрести, топірці, які декорував різьбою та інкрустацією (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.209).

59. ЯКУБ'ЯК Іван (1857-1940), різьбяр із присілка Яремче Дори, майстер писаних столів. Виготовляв також касетки, тарілки, свічники, хрести, топірці, які декорував різьбою та інкрустацією (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.209).

60. ЯКУБ'ЯК О. (1859–1944), різьбяр із Делятинщини, майстер писаних столів. Належав до дорянської групи майстрів-різьбярів (Клапчук М. Писані столи Делятинщини // Комсомольський прапор. – 1990. – 2 червня. – С.3).

61. ЯКУБ'ЯК Стефан (...-...), різьбяр поч. ХХ ст. із присілка м.Яремче Дори. Виготовляв касетки, тарілки, свічники, хрести, топірці, які декорував різьбою та інкрустацією. Брав участь у визвольних змаганнях УПА (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.209).

62. ЯРЕМЧУК Петро (син Михайла) (...-...), різьбяр поч. ХХ ст. із с.Микуличина (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.370).

63. ЯРЕМЧУК Юрко (син Михайла) (...-...), різьбяр поч. ХХ ст. із с.Микуличина (Домашевський М. Історія Гуцульщини. – Т.2. – С.370).

1. Географічні межі дослідження охоплюють західну частину Гуцульщини – Делятинщину (населені пункти Надвірнянського р-ну) та її перехідну зону (м. Надвірна, с. Верхній Майдан, с. Стримба).
2. Делятинський осередок художньої деревообробки Гуцульщини // Вісник Львівської академії мистецтв. – Львів, 2000. – №11. – С.170-181.
3. На Делятинщині народні майстри виготовляли переважно “писані” столи, рідко скрині-столі. Конструктивною основою “писаних” столів був власне стіл, який складався зі стільниці, шухляд і підніжжя. Горизонтальні площини виготовлялись із двох-трьох ялицевих або смерекових дощок, бокові частини – з яворових чи ясеневих дощок. Ніжки зазвичай були з деревини явора чи ясеня. Столи були високі і довгі, їх довжина майже в три рази перевищувала ширину. Площина стільниці завжди виступала над основою стола. У боковини засувалися одна-три шухляди. “Писані” столи декорувалися різьбленням, інтарсією – викладанням кольоровою деревиною з грушки, сливки, бука. Від способу оздоблення пішла народна назва “писані” столи.

This guide is one of the first attempts to acquaint the people of Delyatyn with previously unknown master-carvers and wood-workers of that area. The fundamental materials for this guide were gathered by the author during 1996-2002 in the territory of Western Huzulschyna.

ДО ІСТОРІЇ ТРАДИЦІЙ НАРОДНОГО ШКІР'ЯНОГО ВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ

Будь-яке явище народного життя чи національної культури, очевидно, не можна дослідити й пізнати, якщо розглядати його відірвано від поступового загальноісторичного процесу. Не є винятком в даному контексті й українське народне шкіряне виробництво, адже обробка шкур диких і свійських тварин та виготовлення виробів з них – одна з найдавніших галузей народного господарства і народної творчості. Всім відомий цей етап загальнолюдської культури. З історико-археологічних досліджень вчених відомо, що тварини були і джерелом фізичного існування, і предметом поклоніння, були внесені до соціальної ієрархії, а священні тварини ставали тотемом певного роду, підкреслюючи уявлення про тварину як про особливу іпостась людини.

Шкіряні художні вироби українців стали предметом дослідження багатьох етнографів та мистецтвознавців (монографії В.Шухевича, С.Витвицького, І.Гнатюка, І.Сеньківа, Д.Гоберлюка, О.Соломченка). Додаткову інформацію знаходимо у працях, присвячених народним строям та виробам зі шкіри (мистецтвознавчий доробок Г.Матейко, П.Ніколаєва, М.Білан, Г.Стельмашук, І.Карпинець, Г.Горинь). Однак розвідка витоків традицій народного шкіряного виробництва у згаданих авторів не охоплює всіх етапів розвитку ремесла, взаємовпливів та історичних перемін в Україні, наслідком яких художні вироби зі шкіри в різних регіонах стали самобутнім явищем народної культури. Саме дослідження цих питань і становить мету нашої статті. При цьому актуальними стають і завдання визначити на основі архівних матеріалів (археологічних, історичних, літературно-етнографічних) процес формування шкіряних промислів на території України, класифікувати спектр виробів зі шкіри, проаналізувати регіональну специфіку шкіряного виробництва (зокрема на Гуцульщині).

Шкури тварин – один з найперших матеріалів, який почала використовувати людина для утеплення свого тіла і житла, задоволення інших життєвих потреб. У світовій культурі збереглась незлічена кількість прикладів традиції вшанування звірів, що сягає своїм корінням у глибину віків. Археологічні знахідки палеоліту відтворюють складну систему вірувань, тісно пов'язаних з тваринами або їх символами у вигляді шкур, кісток та зооморфних зображень.

Палеолітичні розписи в печерах Франції та Іспанії, археологічна пам'ятка Кам'яна могила є свідченням виключної ролі тварин в духовній системі людства. Мисливці вбивали звірів не тільки задля харчу, але і заради шкури, яка використовувалася у ритуалах для жертвоприношень, була предметом поклоніння та ознакою винятковості жерця чи вождя роду і племені.

1. Давидов М. Інтерпретаційні аспекти виконавської майстерності // Музичне виконавство. Науковий вісник НМАУ. – Вип.2. – К., 1999. – С.88-98.
2. Давидов М. Проблеми розвитку академічного народно-інструментального мистецтва в Україні. – К.: Видавництво ім. О.Теліги, 1998. – 207 с.
3. Давидов М. Теоретичні основи формування виконавської майстерності баяніста. – К.: Музична Україна, 1997. – 240 с.
4. Давидов Н. Методика переложених інструментальних произведених для баяна. – М.: Музыка, 1982. – 173 с.
5. Давидов М. Теоретичні основи перекладення інструментальних творів для баяна. – К.: Музична Україна, 1977. – 120 с.
6. Давидов М. Київська академічна школа народно-інструментального мистецтва. – К.: НМАУ, 1998. – 224 с.
7. Давидов Н. Теоретические основы переложения для баяна инструментальных произведений // Автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата искусствоведения. – К., 1973. – 24 с.
8. Давидов М. Баян-акордеон в камерному мистецтві на стику століть // Музичне виконавство. Науковий вісник НМАУ. – Вип.8. – К., 2000. – С.7-15.
9. Клебанов Д. Искусство инструментовки. – К.: Музична Україна, 1972. – 218 с.
10. Пшеничний Д. Аранжування для народних інструментів. – К.: Музична Україна, 1984. – 116 с.
11. Міщенко О. Перекладення музичних творів для дуету баянів. – Харків: Крок, 2000. – 254 с.
12. Дутчак В. Аранжування для бандури. – Івано-Франківськ: Плай, 2001. – 89 с.
13. Гуцал В. Інструментовка для оркестру народних інструментів. – К.: Музична Україна, 1988.
14. Ліпс Ф. О преложениях и транскрипциях // Баян и баянисты – Вип.3 – М.: Сов. композитор, 1977. – С.86-108.
15. Сурков А., Плетнев В. Переложение музыкальных произведений для готово-выборного баяна. – М.: Музыка, 1977. – 151 с.
16. Марченко В. Про перекладення фортепіанної педалі та її інтерпретації на готово-виборному багатотембровому баяні // Музичне виконавство. Науковий вісник НМАУ. – Вип.8. – К., 2000. – С.125-133
17. Зиновьев В. Инструментовка фортепианных произведений для оркестра баянистов // Баян и баянисты. – Вип.3. – М.: Советский композитор, 1977. – С.5-85.
18. Лысенко Н.Т. Квартет баянистов Киевской Государственной Филармонии. – К.: Музична Україна, 1979. – 95 с.
19. Ризоль Н. Очерки о работе в ансамбле баянистов. – М.: Советский композитор, 1986. – 222 с.
20. Жарков О. Художній переклад в музиці: проблеми і рішення // Автореферат дисертації на здобуття вченого ступеня кандидата мистецтвознавства. – Київ, 1994. – 19 с.
21. Музыкальная энциклопедия. Т.4. Гл. ред. Ю.В.Келдыш. – М.: Советская энциклопедия, 1978. – С.240, 194.
22. Перекладення та інструментовка для народних інструментів України. Ансамбль // Програма для музичних вузів з фаху “Народні інструменти”. – Київ, 1995. – 36 с.
23. Пасічник Л. Творчість Астора П'яццолі в сучасному академічному баянно-акордеонному ансамблевому мистецтві України // Мистецтвознавство. Вісник Прикарпатського університету. – Вип.6 – Івано-Франківськ, 2004. – С.141-148.

This article is an analysis and systematization of the transposition genre for academical folk-instrumental ensembles of Ukraine on actual stage of their functions. Theoretical of the research of genre of the transposition determine the general regularities of its forming. This aspect assists to the genre's progress in actual academical folk-instrumental ensemble art of Ukraine in the XX-XXIth centuries.

ЗМІСТ

ТЕОРІЯ Й ІСТОРІЯ ВІЗУАЛЬНИХ МИСТЕЦТВ

<i>Шумега Станіслав.</i> До історії дизайн-освіти в Україні.....	3
<i>Новицька Ольга.</i> “Культурна революція” 1920-1930-х рр. у народному мистецтві: методи і наслідки.....	9
<i>Лукань Володимир.</i> Творчість Еразма-Рудольфа Фабіянського в контексті українського та європейського мистецтва другої половини ХІХ ст.	19
<i>Найденова Весела.</i> Образ Св.Георгія у церковному малярстві Болгарії та України. Споріднені риси.....	25
<i>Волинська Олена.</i> Музейництво Галичини першої третини ХХ ст.	30
<i>Типчук Вікторія.</i> Іменний покажчик народних майстрів дерев'яного будівництва і різьбярства Делятинщини.....	36
<i>Чіх-Книш Богдана.</i> До історії традицій народного шкіряного виробництва в Україні..	45
<i>Семчук Леся.</i> Михайло Струтинський – колекціонер, збирач мистецько-культурних цінностей народу.....	54
<i>Головчанська Ольга.</i> Повернуті імена. Маловідомий Северин Борачок.....	63

СУЧАСНЕ МУЗИКОЗНАВСТВО

<i>Швець Наталія.</i> Вікові аспекти формування творчої особистості.....	71
<i>Лоскутова Тамара, Толошияк Наталія.</i> Символіко-стилістичні особливості драматургії багатотемних клавірних фуг Й.-С.Баха.....	77
<i>Троцюк Марта.</i> Питання давньоукраїнського церковного співу в підручниках та навчальних посібниках.....	85
<i>Кіндратюк Богдан.</i> Дзвонарське мистецтво України в іконах “Страшного Суду”....	94
<i>Глібовицький Ігор.</i> Полікультурна палітра музичного життя Чернівців середини ХІХ – початку ХХ століття.....	99
<i>Карась Ганна.</i> Євген Орест Садовський у контексті української музичної культури західної діаспори.....	107

ІСТОРІЯ МУЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ГАЛИЧИНИ

<i>Черепанин Мирон.</i> Львівська філармонія у концертному житті Галичини першої половини ХХ ст. (за матеріалами періодичних видань).....	114
<i>Валіхновська Зоряна.</i> Дяківське Товариство у Станіславові.....	122
<i>Молчко Уляна.</i> Роман Лесик – композитор, диригент і педагог.....	131
<i>Німілович Олександра.</i> Михайло Волошин – диригент, співак, композитор, музичний критик.....	138
<i>Вишневецька Світлана.</i> Виконавська та педагогічна діяльність співачки Тамари Дідик...	146

ТЕОРІЯ Й ІСТОРІЯ МУЗИЧНОГО ВИКОНАВСТВА

<i>Кириєнко Світлана.</i> Сучасні дослідження та відтворення культури усної традиції Північного Причорномор'я.....	156
<i>Смоляк Олег.</i> Серіаційний музичний паратаксіс у гаївках Західного Поділля.....	163
<i>Кальмушин-Драччук Тереза.</i> Координуючі аспекти інтерпретації клавірних творів Д.Бортнянського.....	173
<i>Волощук Юрій.</i> Традиційне скрипкове мистецтво Гуцульщини кінця ХХ – початку ХХІ століття: синтез автентики та професіоналізму.....	182
<i>Пасічник Лілія.</i> Переклади (аранжування) як складова сучасного репертуару академічних народно-інструментальних ансамблів України.....	190

CONTENTS

THE THEORY AND THE HISTORY OF VISUAL ARTS

<i>Stanislav Shumega</i> . To the history of design education in Ukraine.....	3
<i>Olga Novytska</i> . "Cultural Revolution" of 1920-1930 in Folk Art: methods and results.....	9
<i>Volodymyr Lukan</i> . Creative activity of Erazm-Rudolf Fabiyanskiy in the context of Ukrainian and European Art of the second part of the nineteenth century.....	19
<i>Vesela Najdenova</i> . Image Saint George in church painting Bulgaria and Ukraine. Identical features in icons.....	25
<i>Olena Volynska</i> . Museum activity in Halychyna in the first third period of the XX th century..	30
<i>Victorya Typchuk</i> . Nominal index (guide) of folk masters of wooden building and carving in the territory of Daljatyn.....	36
<i>Bogdana Chikh-Knysh</i> . To the history of decorative leatherwork in Ukraine.....	45
<i>Lesya Semchuk</i> . Mykhailo Strutynskiy – nation cultural-artistic values of the collector and explorer.....	54
<i>Olga Golovchanska</i> . Almost unknown Sewerin Borachok.....	63

MODERN MUSICOLOGY

<i>Nataliya Shvets</i> . The problem of periodization of the establishment of creative personality at the crossroad of sciences.....	71
<i>Tamara Loskutova, Natalia Toloshnyak</i> . The symbolical-stylistic peculiarities of dramaturgy of J.Bach many-theme fugues.....	77
<i>Marta Troshchuk</i> . The actual problems of development of old Ukrainian church singing in textbooks and manuals of Ukrainian music history in the 60-s-90-s years of the XX th century.....	85
<i>Bohdan Kindratiuk</i> . Bell-ringing art of Ukrainian in icons "The Judgement Day".....	94
<i>Igor Glibovyt'skyi</i> . The polycultural palette polyethnic environment of the music life in Chernivtsy in the XIX and at the beginning of the XX century.....	99
<i>Ganna Karas</i> . Eugene Orest Sadowsky in the context of west diaspora's Ukrainian musical culture.....	107

THE HISTORY OF MUSICAL CULTURE OF HALYCHYNA

<i>Myron Cherepanin</i> . The philharmonic society in Lviv.....	114
<i>Soriana Valichnovska</i> . Deacon society in Stanislav.....	122
<i>Ulyna Molchko</i> . Roman Lesyk is a composer, conductor and teacher.....	131
<i>Olexandra Nymylovych</i> . Mukhailo Voloshyn – conductor, singer, composer, music critic.....	138
<i>Svitlana Yshnev'ska</i> . The creative and pedagogical work of the singer Tamara Didyk.....	146

THE THEORY AND THE HISTORY OF MUSICAL PERFORMANCE

<i>Svitlana Kiriienko</i> . Modern folklore research and its reproduction in the Southern Black Sea Region.....	156
<i>Oleh Smolyak</i> . Serial music paratacsys in haivkas of Western Podillia.....	163
<i>Tereza Kalmuchyn-Dranchuk</i> . The coordinating aspects of interpretation of clavier plays of Dmytro Bortnansky.....	173
<i>Yuriy Voloshchuk</i> . Traditional violin art of Hutsulshchyna on the end XX – beginning XXI of centuries: synthesis authenticity and professionalism.....	182
<i>Liliya Pasichnyak</i> . Transposition as a components of actual repertoire of the academical folk-instrumental ensembles of Ukraine.....	190

ВІСНИК

Прикарпатського університету ім. В. Стефаника

МИСТЕЦТВОЗНАВСТВО

Випуск 7

Видається з 1995 р.

Адреса редколегії: 76000, м.Івано-Франківськ,
вул. Сахарова, 34а,
Інститут і мистецтв
Прикарпатського університету ім. В. Стефаника,
тел. 52-34-29.

Ministry of Education and Science of Ukraine
Precarpathian University named after V.Stefanyk

NEWSLETTER

Precarpathian University named after V.Stefanyk

ART STUDIES

ts №7 Issue

Published since 1995

Publishers' address: Institute of arts
of Precarpathian University named after V.Stefanyk.
34a, Sakharova Str., 76000 Ivano-Frankivsk, tel. 52-34-29.

Старший редактор: Олена БОЙЧУК
Літературний редактор: Любов ОБОДЯНСЬКА
Комп'ютерна правка: Оксана КЛИМЕНКО,
Лідія КУРІВЧАК, Іван МЕРЕНА
Комп'ютерна верстка: Віра ЯРЕМКО
Коректор: Марія СПЛАВНИК

Друкується українською мовою
Реєстраційне свідоцтво КВ №435

Здано до набору 16.07.2004 р. Підп. до друку 26.08.2004 р. Формат 60x84/16 Папір ксероксний.
Гарнітура "Times Neu Roman". Ум. друк. арк. 12,0. Вид. арк. 12,25 Тираж 300 прим. Зам. 613.

Друкарня видавництва "Глай" Прикарпатського університету ім. В. Стефаника.
76000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57, тел. 59-60-51.